

LBRIS

We know
books

NĂMEȚII

C.J. TUDOR

Traducere din limba engleză de

RUXANDRA TOMA

ARMADA

LIBRIS

We know
books

CUPRINS

Lumea este plină de oameni buni, iar ăia-s morți.....	9
La urma urmei, nu suntem decât niște ticăloși cu toții.....	181
Diavolul a fost înger odată	375

LBRIS

We know
books

LUMEA ESTE PLINĂ DE OAMENI
BUNI, IAR ȂIA-S MORTI

HANNAH

Pe undeva suna o alarmă de ceas. Cineva vomita în apropiere. Cu horcăieli zgomotoase. Câțiva oameni zăceau în poziții nefirești pe scaunele răsturnate ale autocarului. Ochiul le erau plini de sânge. Sânge le picura și din gurile căscate.

Hannah a observat toate acestea cu mult calm, aproape impasibilă. „Trăsătură moștenită de la taică-tu“, i-ar fi spus mama ei. Mereu în stare să se detașeze de orice s-ar întâmpla în jur. Uneori, această lipsă de empatie emoțională îi făcea viața grea. Alteori – ca acum, de exemplu – îi era de folos.

Și-a desfăcut centura de siguranță și s-a ridicat de pe scaun. Probabil că tocmai centura aia i-a salvat viața când s-a răsturnat autocarul. Căzuse pe o pantă abruptă și se rostogolise de două ori, provocând acest carnagiu. Apoi a mai alunecat încetșor, a intrat într-un nămete și a rămas acolo într-o rână.

O dureau toate. Avea contuzii și zgârieturi, dar nu credea că și-ar fi rupt ceva. Nici nu sângera prea tare. Desigur că ar fi putut să aibă leziuni interne. Dar nu avea cum să știe asta. Cel mai important era că acum, chiar în acest moment, se simțea bine. Sau cât de bine se putea simți după un asemenea accident.

Unii dintre pasageri au început să se miște. Hannah auzea gemete, hohote de plâns. Autocarul se oprise din cădere – deocamdată. S-a uitat în jur, încercând să-și dea seama de consecințe. Erau acolo vreo

zece sau doisprezece studenți. Nu le-ar fi trebuit un autocar atât de mare, dar pe asta li-l oferise Academia. Hannah presupunea că muriseră vreo jumătate dintre ei (cel mai probabil, aceia care nu se sinchiseră să-și pună centura de siguranță).

Dar mai era ceva. Așa i s-a părut când s-a uitat cu mai multă atenție în toate părțile. Ceva ce nu reușise să înțeleagă pe deplin. Afară – un viscol năprasnic; autocarul – răsturnat și pe jumătate îngropat într-un nămete de zăpadă. Ce însemna asta? Dar chiar atunci un strigăt i-a întrerupt gândurile:

— Alo! ALOOO! Mă ajută și pe mine cineva? Sora mea a rămas blocată!

Hannah a întors capul. În spatele autocarului, un tânăr supraponderal, cu o claie de păr negru și creș, stătea aplecat peste o față rănită. O ținea de după umeri și-i sprijinise capul de genunchii lui.

Hannah a șovăit. Și-a spus că abia ce încerca să se dezmeticească, să înțeleagă cât de cât ce s-a întâmplat și ce va urma. Nu că ar fi sperat să sară altcineva în ajutorul acelor tineri. Dar nici ea nu era obligată s-o facă. Nu-i plăcea absolut deloc să intre nici în contact fizic, nici emoțional cu alte persoane. Însă nimeni altcineva nu părea în stare să-i ajute, plus că ea avea cunoștințe medicale. Prin urmare, era de datoria ei s-o facă. A pornit-o spre ei, cu mișcări greoaie, încercând să nu atingă cadavrele, poticnindu-se pe intervalul dintre scaune înclinat într-o parte.

A ajuns la tânăr și la sora acestuia. Și-a dat seama imediat că, așa cum se zice în filme, fata nu mai avea nicio șansă. Dar faptul că a înțeles asta nu avea nicio legătură cu toate lucrurile învățate la cursurile de pregătire medicală. A intuit-o, pur și simplu. Hannah era destul de sigură că și fratele tinerei știa asta, dar se agăța cu disperare de orice fărâmă de speranță, așa cum fac mai toți oamenii în astfel de situații, când doar atâta le-a mai rămas.

Fata era drăguță, cu tenul palid și părul negru, des și ondulat. Acel tip de păr pe care și-l dorise întotdeauna Hannah, în locul șuvițelor

ăstora subțiri și fără viață, nici șatene, dar nici blonde, pe care nu putea să le aranjeze în niciun fel și ajungea mereu să le strângă neglijent într-o coadă. Hannah și-a spus acum că probabil nu era tocmai normal să fie invidioasă pe o fată care urma să moară foarte curând, însă n-avea ce face – firea omului este imprevizibilă.

Ochii fetei erau sticloși, respirația – grea și șuierătoare. Hannah a observat că avea piciorul stâng prins sub două scaune care căzuseră unul peste celălalt în timpul accidentului. Acum erau doar un morman de metale deformate, amestecate cu oase sfărâmate. Probabil că tânăra avea fracturi multiple. Însă pierdea foarte mult sânge – iar asta era adevărata problemă. Și vedeai balta mare și roșie înainte să-i auzi răsufierea hârâită. De aceea credea Hannah că fata ar putea să aibă și alte leziuni, mai profunde, dar mai puțin vizibile. Iar acestea sunt în stare să te termine. Prințesa Diana murise tocmai din cauza secționării unui vas de sânge din plămân, una mică pe care nu o observase nimeni și care a sângerat încet până i-a adus sfârșitul.

— Trebuie să-i scoatem piciorul de acolo, se bălbâia acum tânărul. Mă ajută să mut scaunul ăsta?

Hannah s-a uitat la scaun. I-ar fi putut spune băiatului că n-ar conta absolut deloc. I-ar fi putut spune că, indiferent cât s-ar agita el, cel mai bun lucru ar fi să rămână aici, lângă sora lui, în scurtul timp pe care îl mai avea ea de trăit. Însă și-a adus aminte de cuvintele tatălui ei: *În situații extreme te ajută foarte mult din punct de vedere psihic doar să ai impresia că faci ceva, chiar dacă nu are absolut niciun efect asupra rezultatului.*

Așa că a clătinat din cap.

— Nu trebuie să mutăm scaunul acum.

— De ce?

— Posibil ca el să-i împiedice piciorul să sângereze și mai tare.

— Și ce facem?

— Ai curea la pantaloni?

— Ce? Da, am.

LEBDIS | We know
 — Vreau să ți-o scoți și să faci cu ea un garou aici, deasupra genunchiului. Abia după aia o să încercăm să mutăm scaunul, bine?

— Bine.

Chiar dacă părea destul de buimăcit, și-a vârât mâinile sub geacă și și-a tras cureaua. Imediat i s-a revărsat burta peste betelia blugilor. Sora lui stătea cu ochii holbați și mișca din buze, dar nu era capabilă să articuleze niciun cuvânt. Își direcționa toată bruma de putere care-i mai rămăsese doar spre inhalarea oxigenului și suportarea acelor dureri cumplite.

— Ești cam tânără ca să fii doctoriță, a observat băiatul când i-a întins cureaua.

— Sunt studentă la medicină.

— Aha, acum pricep, a dat el din cap. La profesorul Grant.

La Academie nu se făcea și medicină. Ba chiar se putea spune că Academia era profilată în atragerea părinților cu mulți bani, în stare să cumpere o educație indecent de scumpă pentru odraslele lor. Însă, în urmă cu câțiva ani, cu ordin de sus, fusese înființat acolo un nou centru de cercetări medicale. Fusese construită o nouă aripă a clădirii, iar profesorul Grant – unul dintre cei mai de seamă virusologi ai lumii – a venit acolo ca să supravegheze lucrările. Apoi au fost selectați studenți eminenti din întreaga lume, care acum studiază în campusul acela izolat din vârful de munte.

— Înfașoară cureaua aici, i-a spus Hannah tânărului. Și strânge-o foarte, foarte tare. Așa. Bine.

Fata a gemut puțin, dar asta era un semn bun. Dacă încă simțea oarece durere, asta înseamnă că încă îi funcționa creierul.

— Ssst, o să fie bine! a șoptit băiatul, dându-și părul după ureche și sărutându-și sora pe creștet. O să fie bine, ai să vezi.

— Așa! a zis Hannah. Acum haide să încercăm să ridicăm scaunul ăsta!

Cu foarte multă grijă, tânărul și-a întins sora pe jos și s-a apropiat de Hannah ca să dea scaunul la o parte. S-au opintit în zadar. A scârțâit și s-a mișcat puțin, dar nu suficient. Mai aveau nevoie de cineva care

să-i ajute. Două persoane ca să-l ridice, una ca să tragă piciorul fetei de sub toate fiarele alea contorsionate.

Acum se auzeau mai multe voci, oamenii începuseră să se miște prin autocar, căutându-și prietenii, dorind să afle dacă mai sunt sau nu în viață.

Hannah a întors capul și a strigat:

— Alo! Avem nevoie de ajutor! Ne ajută cineva?

— Suntem cam ocupați, i-a răspuns un tupeist din cealaltă parte a autocarului.

Însă imediat, un tânăr înalt și zvelt s-a ridicat și a pornit către ei. Era palid, iar părul scurt și blond îi era mânjit cu sânge într-o parte. Nu arăta deloc bine, dar Hannah știa că până și cele mai mici răni la cap sângerează ca la balamuc.

— Tu ai strigat?

Avea o voce educată, cu un ușor accent german.

— Avem nevoie de ajutor ca să ridicăm scaunul ăsta și să-i scoatem piciorul de dedesubt, a răspuns Hannah.

Blondul s-a uitat la fata întinsă pe jos, apoi s-a uitat la Hannah și ea a înțeles că a evaluat situația la rece. Apoi a dat din cap și a spus.

— În regulă. Haide! Heeeiii... rup!

Hannah i-a lăsat pe cei doi tineri să ridice scaunul, iar ea a tras piciorul fetei. N-a reușit chiar din prima, dar, până la urmă, i l-a eliberat.

Apoi fratele a așezat-o într-o poziție cât de cât mai confortabilă, și-a scos geaca și i-a pus-o sub cap. Pe dedesubt avea un tricou gros, lăbărțat și cu mâneci lungi, pe care scria „Lasă-mă puțin să mă gândesc mai bine“. *Tare ciudat ce chestii mărunte observi în clipe din astea*, și-a spus Hannah.

A simțit o mână pe braț și s-a întors spre tânărul blond. *Clar rasă ariană*, și-a zis ea. Părea potrivit pentru niște pantaloni tirolezi și o pălărie verde și cu o pană înfipă în ea.

— Câți morți crezi că sunt? a întrebat-o el.

— Patru sau cinci – ceilalți s-ar putea să fie doar răniți.

URDIS

We know

A aruncat o privire la fata întinsă pe jos și a făcut un gest care dădea de înțeles că era de acord.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

Hannah a încercat să-și aducă aminte. Așadar... moțăia pe scaun. Și afară ninge tare de tot. Și apoi s-a auzit un sunet foarte puternic de avertizare. Și scrâșnete stridente de frâne. Și, brusc, s-au pomenit că ies de pe șosea și încep să se rostogolească. Și apoi... nimic. Doar beznă. Dar nici ei n-au fost normali la cap că au plecat la drum pe vremea asta, însă Academia a ținut morțiș să-și trimită studenții la Refugiu. La adăpost.

— Nu prea multe, a recunoscut ea.

Și s-a uitat din nou în jur. Peste cadavre, dincolo de oamenii care zăceau și gemeau și plângeau. Încerca să priceapă ce-i scăpase mai devreme.

Autocarul se rostogolise de vreo două ori și aterizase în zăpadă pe partea dreaptă. În locul unde stătea Hannah, în spatele șoferului, geamurile din stânga erau intacte, iar prin ele se vedea cerul întunecat. Ninge foarte tare, fulgii mari deja începuseră să se așeze în straturi. Cea mai gravă avarie era cea de pe dreapta: caroseria zdrobită, geamurile sparte. Întreaga parte a autocarului era îngropată într-un nămete uriaș, ceea ce însemna...

Înseamnă că ușa e îngropată în zăpadă, și-a dat ea seama. Nu putem să ieșim de aici.

— Suntem blocați, a zis ea acum.

Iar blondul a dat din cap, de parcă s-ar fi bucurat că Hannah a ajuns la aceeași concluzie ca el.

— Și, chiar dacă nu am fi, tot n-am supraviețui prea mult în viscolul de afară, a spus blondul.

— Nu există o ieșire de urgență? l-a întrebat Hannah.

— Am încercat-o deja... n-am reușit s-o deschid.

— Cum așa?

Tânărul a luat-o de cot și a condus-o spre spatele autocarului. În stânga erau trei trepte care duceau la toaletă și la o altă ușă, deasupra

căreia era o plăcuță pe care scria: ÎN CAZ DE URGENȚĂ TRAGE MĂNERUL ROȘU ȘI ÎMPINGE UȘA. Tânărul blond a tras de mâner și a împins ușa. Nu s-a deschis.

S-a dat la o parte și i-a făcut semn lui Hannah să încerce și ea. A încercat. A încercat de mai multe ori și din ce în ce mai frustrată. Ușa era înțepenită.

— Rahat! a înjurat ea. Cum de s-a blocat?

— Cine știe? Poate s-a defectat de la accident.

— Stai puțin... a zis Hannah, amintindu-și ceva. N-ar trebui să fie pe undeva un ciocan de spart geamurile în situații din astea?

— Ba da, ar trebui. Asta-i cealaltă enigmă.

— Cum adică? s-a încruntat Hannah.

Tânărul a făcut un pas în spate și i-a arătat o casetă montată deasupra geamurilor din stânga. Numai că era goală. Ciocanul dispăruse.

— Ar mai trebui să fie încă unul acolo, pentru geamurile rabatabile de sus, a spus el, arătând spre acoperișul autocarului. Nici ăla nu mai este.

Pe Hannah a luat-o cu amețeală.

— Dar de ce?

Blondul a schițat un zâmbet strâmb, fără pic de umor.

— Cine știe? Le-o fi furat vreun *Arschgeige*¹, imaginându-și că face o glumă. Sau poate n-a verificat nimeni autocarul înainte de plecare. Sau...

Și n-a mai terminat propoziția.

— Trebuie să sunăm după ajutor, l-a întrerupt Hannah, încercând din greu să-și țină panica sub control.

Și abia atunci a înțeles adevărata dimensiune a catastrofei.

— Telefoanele...

La urcarea în autobuz, studenților le fuseseră confiscate telefoanele. Nu le era permis să vorbească cu nimeni în timpul drumului.

Nu trebuia să afle nimeni unde mergeau.

¹ *Arschgeige* (lb. germană, argou) – „tâmpit“ (n. tr.).

Hannah s-a uitat disperată la tânărul blond. Imposibil să sune un-deva. Imposibil să-și dea seama cât va dura până vor fi salvați. Până când le-ar sesiza cineva dispariția? Dar, chiar și așa, cine le-ar putea veni în ajutor pe viscolul ăsta năprasnic?

S-a uitat din nou la geamurile prin care nu se zărea decât cerul. Stratul de omăt se făcuse deja destul de gros, ascunzând vederii lumina cenușie.

Erau prinși într-o capcană. Alături de niște cadavre. Iar dacă nu vor fi salvați curând, vor fi îngropați împreună cu ele.

MEG

Se balansa. Mai ușurel la început. Ca în acordurile unui cântec de leagăn. *Nani, nani, puișor.* Apoi mai tare. Mai dur. S-a pocnit cu capul de sticlă. S-a rostogolit și a căzut. Pe podea. Rău de tot.

— Au! Rahat!

A simțit că o înțeapă inima și a deschis brusc ochii.

— Ce mama dracului?

S-a frecat la cotul care o durea cam tare și s-a uitat nedumerită în jur. Parcă avea nisip în ochi. Și gelatină în cap.

Ai căzut din pat. Dar unde?

S-a ridicat în capul oaselor. Nu, nu dintr-un pat a căzut. De pe o bancă din lemn. De lângă peretele unei camere în formă ovală. O cameră care se tot mișca dintr-o parte în alta. Afară, doar cer plumburiu și viscol. Geamuri de jur împrejur. A apucat-o greața. A încercat să și-o înăbușe.

Mai erau și alți oameni aici, toți întinși pe băncuțele din lemn. Cinci la număr. Încotoșmănați în haine groase de iarnă. La fel ca ea, și-a dat abia acum seama Meg. Și toți se aflau în cămăruța asta care se legăna încontinuu. Alungați acolo de viscol și de zăpada care se pune pe geamuri.

Nu-i o cameră, proasto. Camerele nu se mișcă.

S-a ridicat. Îi tremurau cam tare picioarele. I-a venit iarăși să vomite. *Trebuie neapărat să te abții, și-a zis ea.* Nu era nici locul și nici momentul să-și verse mațele. Cu pași șovăielnici, s-a dus până într-o parte a

camerei care numai camera nu era. S-a uitat pe geam, lipindu-și palmele și nasul de el, aidoma unui copil în fața primei ninsori de Crăciun.

Sub locul în care se afla ea – *mult mai jos* – se vedea pădurea albă de omăt. Deasupra – doar cerul imens și întunecat, din care cădea ninsoarea aia cumplită.

— Ce mama mă-sii?!

Legănatul nu încetase. De jur împrejur se auzeau doar șuieratul vântului, înăbușit cât de cât de geamuri. Un urlat de animal închis cușcă și foarte flămând. Alți fulgi – mulți, foarte mulți – s-au așternut pe ferestre, distorsionându-i vederea. Dar, oricum, văzuse suficient.

Un geamăt din spate. Tocmai ce se trezea alta dintre persoanele înfolfolite în haine albastre și își întindea membrele ca o caracatiță hidoasă. El (sau poate era o „ea” – că nu aveai cum să-ți dai seama din cauza glugii) s-a ridicat în capul oaselor. Începuseră și ceilalți să se miște. Lui Meg i-a trecut prin cap ideea absolut ridicolă că, atunci când se vor întoarce cu fața la ea, va vedea că sunt niște cadavre descompuse, niște morți vii, niște zombi. Bine că spaima asta n-a ținut decât o secundă.

Bărbatul – cam de treizeci și cinci de ani, barbă stufoasă – s-a holbat la ea cu ochi încețoșați. Și-a dat gluga jos și și-a frecat țeasta tunsă la zero.

— Ce dracu’? a exclamat el, privind în jur. Unde sunt?

— Într-o telecabină.

— Într-o ce?

— Telecabină. O cabină suspendată de un cablu.

S-a uitat urât la ea.

— Știi ce-i aia telecabină. Vreau să știi ce naiba caut eu într-una.

Meg l-a privit senină.

— Nu știi. Ți-aduci aminte cum ai ajuns aici?

— Nu. Tu?

— Nu.

— Ultima chestie pe care o țin minte e că...

Și a făcut brusc ochii mari.

— Tu... tu te duci la Refugiu?

Refugiu. Nume dinadins ambiguu, care-l făcea să pară o stațiune balneară. Numai că nu-i insufla niciun fel de stare de bine. Ba chiar dimpotrivă, îi înfigea țurțuri de gheață în măduva spinării. *Refugiul.*

Nu i-a răspuns bărbatul. Și-a întors privirea spre geam.

— Deocamdată nu se duce nimeni nicăieri.

Și s-au uitat amândoi în hăul cenușiu, printre peticele de zăpadă care acopereau sticla. Un viscol. Unul foarte puternic.

— Suntem blocați aici.

— *Blocați?* Ai zis că suntem *blocați?*

Meg s-a întors. În spate era o femeie, cam de aceeași vârstă cu ea. Cu păr roșu. Palidă și trasă la față. Cu panică în voce. Posibil să le facă probleme.

Nu i-a răspuns imediat. S-a uitat la ceilalți oameni din cabină. Unul încă dormea ghemuit, cu gluga acoperindu-i toată fața. Mda, sunt și oameni care pot dormi duși în orice condiții. Ceilalți doi – un bărbat scund și rotofei, cu o claie de cărlionți negri, și unul mai în vârstă, cărunt și cu ochelari – se ridicaseră în fund, se întindeau și se uitau în jur. Păreau buimaci, dar măcar erau calmi. Foarte bine.

— Cam așa se pare, i-a răspuns ea femeii. Probabil e doar o pană de curent.

— O pană de curent. Grozav! Nici că se putea mai bine.

— Sunt sigur că o să ne punem în mișcare cât de curând.

Chestia asta a venit din partea tipului cu barbă. Nici vorbă de privirea urâtă de mai devreme. Și i-a și zâmbit încurajator femeii.

— O să fie totul bine.

Evident, o minciună. Chiar dacă s-ar fi pus în mișcare telecabina, chiar dacă ar fi ajuns cu toții teferi la destinație, nimic nu avea să mai fie bine. Însă minciunile sunt lubrifiantul vieții cotidiene, nu-i așa? Femeia i-a surâs și ea bărbosului. Consolată. Gata, problemă rezolvată!